ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 18ης Νοεμβρίου 2015*

«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας — Κοινοτικό λεκτικό σήμα VIGOR — Προγενέστερο κοινοτικό και διεθνές εικονιστικό σήμα VIGAR — Παραδεκτό των αποδείξεων περί χρήσεως που κατατέθηκαν σε CD-ROM — Συνεκτίμηση συμπληρωματικών αποδεικτικών στοιχείων που δεν προσκομίστηκαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας — Ουσιαστική χρήση των προγενέστερων σημάτων — Άρθρο 15 και άρθρο 57, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Μορφή που διαφέρει ως προς στοιχεία τα οποία δεν μεταβάλλουν τον διακριτικό χαρακτήρα του σήματος»

Στην υπόθεση T-361/13,

Menelaus BV, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους A. von Mühlendahl και H. Hartwig, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού,

αντίδικοι κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνοντες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου,

Vicente Garcia Mahiques και **Felipe Garcia Mahiques**, κάτοικοι Jesus Pobre (Ισπανία), εκπροσωπούμενοι από τον E. Pérez Crespo,

με αντικείμενο προσφυγή ασκηθείσα κατά της αποφάσεως του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 23ης Απριλίου 2013 (υπόθεση R 88/2012-2), σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας μεταξύ, αφενός, των Vicente Garcia Mahiques και Felipe Garcia Mahiques και, αφετέρου, της Menelaus BV,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. Berardis, πρόεδρο, O. Czúcz (εισηγητή) και A. Popescu, δικαστές,

γραμματέας: J. Weychert, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Ιουλίου 2013,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Οκτωβρίου 2013,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως των παρεμβαινόντων, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Νοεμβρίου 2013,

έχοντας υπόψη τις γραπτές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου προς τους διαδίκους και τις απαντήσεις τους στις ερωτήσεις αυτές που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 και στις 11 Δεκεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση[1] *[παραλειπόμενα]*

Αιτήματα των διαδίκων

12 Η προσφεύγουσα ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να απορρίψει την προσφυγή που άσκησαν οι παρεμβαίνοντες κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεως·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ και τους παρεμβαίνοντες στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ.

13 Το ΓΕΕΑ και οι παρεμβαίνοντες ζητούν, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό *[παραλειπόμενα]*

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται, κατ' ουσίαν, από παράβαση των διαδικαστικών κανόνων σχετικά με την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων περί χρήσεως

16 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η χρήση δύο CD-ROM για την κατάθεση αποδεικτικών στοιχείων ενώπιον του τμήματος ακυρώσεως και ενός συμπληρωματικού CD-ROM ενώπιον του τμήματος προσφυγών δεν συνάδει προς τον κανόνα 22, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, σε συνδυασμό με τους κανόνες 79 και 79α του εν λόγω κανονισμού. Πρόκειται, επομένως, περί απαραδέκτων αποδεικτικών στοιχείων, όπως έκρινε προηγουμένως άλλο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ στο πλαίσιο άλλης υποθέσεως.

1 — Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

17 Το ΓΕΕΑ, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, προβάλλει, κατ' ουσίαν, αφενός, ότι υφίσταται περιορισμός ως προς τον τρόπο και τα μέσα αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως ενός σήματος και, αφετέρου, ότι οι επίμαχοι διαδικαστικοί κανόνες δεν αποκλείουν τέτοια κατάθεση.

18 Συναφώς, από την αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι ο νομοθέτης έκρινε ότι η προστασία προγενέστερου σήματος δικαιολογείται μόνον εφόσον το σήμα αυτό χρησιμοποιήθηκε πράγματι. Σύμφωνα με την αιτιολογική αυτή σκέψη, το άρθρο 57, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι ο δικαιούχος κοινοτικού σήματος μπορεί να απαιτήσει την απόδειξη ότι έγινε ουσιαστική χρήση του προγενεστέρου σήματος στο έδαφος εντός του οποίου το σήμα προστατεύεται κατά την πενταετία που προηγήθηκε της υποβολής της αιτήσεως ακυρότητας καθώς και, ενδεχομένως, κατά την πενταετή περίοδο που προηγήθηκε της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος.

19 Από τις σκέψεις 6 και 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, προς απάντηση στο αίτημα της προσφεύγουσας περί αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσεως των προγενέστερων σημάτων, οι παρεμβαίνοντες προσκόμισαν ενώπιον του τμήματος ακυρώσεως δύο CD-ROM που περιείχαν, μεταξύ άλλων, φωτογραφίες, τιμολόγια, καταλόγους και εκτυπώσεις από τον διαδικτυακό ιστότοπο. Δεδομένου, εντούτοις, ότι το τμήμα ακυρώσεως έκρινε ότι η ουσιαστική χρήση έπρεπε να αποδειχθεί κατά σωρευτικό τρόπο για τις δύο περιόδους που αναφέρει το άρθρο 57, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, τουτέστιν, εν προκειμένω, για την περίοδο μεταξύ 12 Δεκεμβρίου 2000 και 11 Δεκεμβρίου 2005 (πέντε έτη προ της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος, στο εξής: πρώτη περίοδος) και για εκείνη μεταξύ 23 Δεκεμβρίου 2005 και 22 Δεκεμβρίου 2010 (πέντε έτη προ της υποβολής της αιτήσεως για την κήρυξη ακυρότητας, στο εξής: δεύτερη περίοδος), και δεδομένου ότι δεν προσκομίστηκε κανένα αποδεικτικό στοιχείο όσον αφορά την πρώτη περίοδο με αποτέλεσμα να απορριφθεί η αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας, οι παρεμβαίνοντες κατέθεσαν, στο πλαίσιο της διαδικασίας προσφυγής ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ένα νέο CD-ROM το οποίο περιείχε, μεταξύ άλλων εγγράφων, διάφορα τιμολόγια σε σχέση με τα έτη 2001 έως 2010, όπως διευκρινίζεται στη σκέψη 40 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

20 Το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη όλα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία. Όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 22 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών απέρριψε το επιχείρημα της προσφεύγουσας, με το οποίο αυτή κατέκρινε το γεγονός ότι τα αποδεικτικά στοιχεία υποβλήθηκαν μέσω CD-ROM καθότι τούτο κατέστησε εξαιρετικά δυσχερή την εξέτασή τους, και έκρινε, ουσιαστικά, ότι το εν λόγω επιχείρημα δεν επαρκούσε για την άρση της αποδεικτικής αξίας του περιεχομένου του επίμαχου CD-ROM.

21 Συναφώς, πρέπει, προκαταρκτικώς, να επισημανθεί ότι, σε απάντηση επί των γραπτών ερωτήσεων του Γενικού Δικαστηρίου και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το ΓΕΕΑ επιβεβαίωσε ότι δεν ενέμενε, προς αντίκρουση του λόγου αυτού, στη μνημονευθείσα στο υπόμνημα αντικρούσεως αιτίαση περί απαραδέκτου, κατά την οποία η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου μη προσήκουσα κατάθεση αποδεικτικών στοιχείων μέσω CD-ROM.

22 Σε κάθε περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο διευκρινίζει ότι, κατά την κρίση του, ο λόγος είναι παραδεκτός. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών εφάρμοσε τους επίμαχους διαδικαστικούς κανόνες και έκανε δεκτή την εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων που κατατεθήκαν με CD-ROM, το ζήτημα αυτό εντάσσεται στην ενώπιόν του διαφορά. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα μπορεί να προβάλει τον λόγο αυτό για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθότι η εξέτασή του δεν αντιβαίνει στο άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, κατά το οποίο τα υπομνήματα των διαδίκων δεν μπορούν να τροποποιούν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς.

23 Ως προς την ουσία, ο κανόνας 22 του κανονισμού 2868/95, ο οποίος εφαρμόζεται σε διαδικασίες για την κήρυξη της ακυρότητας, όπως προκύπτει από τον κανόνα 40, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού, ορίζει στην παράγραφο 4 ότι «[τ]α αποδεικτικά στοιχεία πρέπει να υποβάλλονται

σύμφωνα με τους κανόνες 79 και 79α και πρέπει, κατ' αρχήν, να περιορίζονται μόνο στην κατάθεση δικαιολογητικών και απτών πειστηρίων όπως π.χ. συσκευασίες, ετικέτες, τιμοκατάλογοι, κατάλογοι, τιμολόγια, φωτογραφίες, αγγελίες στις εφημερίδες καθώς και γραπτές δηλώσεις […]».

24 Από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι ο κατάλογος των αποδεικτικών μέσων (συσκευασίες, κατάλογοι, τιμολόγια, κ.λπ.) που αυτή περιέχει δεν είναι εξαντλητικός, δεδομένου ότι ορίζει ότι αυτά «κατ' αρχήν […] περιορίζονται» στον παρατιθέμενο κατάλογο παραδειγμάτων.

25 Επιπλέον, η νομολογία επιβεβαιώνει ότι δεν υπάρχουν περιορισμοί όσον αφορά τη διαδικασία και τα αποδεικτικά μέσα για την απόδειξη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος [απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, centrotherm Clean Solutions κατά ΓΕΕΑ – Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM), T-427/09, EU:T:2011:480, σκέψη 46]. Από την ανωτέρω απόφαση προκύπτει ότι πρόθεση του Γενικού Δικαστηρίου ήταν να υπενθυμίσει, κατ' ουσίαν, ότι τα αποδεικτικά μέσα περί της χρήσεως σήματος είναι πολλαπλά, απαντώντας στο επιχείρημα της προσφεύγουσας στην εν λόγω υπόθεση σε σχέση με τη δυσχέρεια συλλογής τυπικών αποδεικτικών μέσων, όπως φωτογραφιών ή διαφημίσεων, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της αγοράς και της οικείας εμπορικής πελατείας.

26 Πέραν του πλαισίου της προμνησθείσας υποθέσεως, είναι ωστόσο σαφές ότι δεν αποκλείονται αποδεικτικά μέσα όπως οπτικό ή ακουστικό υλικό, παραδείγματος χάρη ραδιοφωνικά ή τηλεοπτικά διαφημιστικά μηνύματα. Τούτα, όμως, είναι κατά κανόνα διαθέσιμα σε ηλεκτρονικά μέσα αποθήκευσης όπως CD-ROM ή εξωτερική κινητή κάρτα μνήμης (USB stick) και δεν μπορούν να υποβληθούν σε έντυπη μορφή ή στο ψηφιακό αρχείο ενός τέτοιου εγγράφου.

27 Τούτο δεν ισχύει ως προς τα αμφισβητούμενα εν προκειμένω αποδεικτικά μέσα, όπως τα τιμολόγια ή ένας κατάλογος (βλ. σκέψη 19 ανωτέρω), τα οποία θα μπορούσαν να έχουν προσκομιστεί σε έντυπη μορφή ή μέσω αρχείου που να περιέχει σαρωμένα έγγραφα, αλλά αποθηκεύθηκαν σε CD-ROM προκειμένου να κατατεθούν.

28 Καίτοι, πάντως, οι υπομνησθείσες στις σκέψεις 23 έως 26 ανωτέρω αρχές δεν αντιτίθενται σε αποδεικτικά στοιχεία υπό τη μορφή CD-ROM, το ζήτημα που εγείρεται αφορά πρωτίστως τον τρόπο διαβιβάσεως αποδεικτικών στοιχείων στο ΓΕΕΑ.

29 Εντούτοις, οι διατάξεις του κανονισμού 2868/95 οι οποίες αφορούν συγκεκριμένα τη διαβίβαση κοινοποιήσεων στο ΓΕΕΑ και τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα, δεν αντιτίθενται στη διαβίβαση αποδεικτικών στοιχείων μέσω CD-ROM, αντιθέτως προς ό,τι αυτή υποστηρίζει.

30 Ως προς τούτο, από τον παρατεθέντα στη σκέψη 23 ανωτέρω κανόνα 22, παράγραφος 4, του κανονισμού 2868/95 προκύπτει ότι η προσκόμιση των αποδεικτικών στοιχείων πραγματοποιείται σύμφωνα με τους κανόνες 79 και 79α του εν λόγω κανονισμού.

31 Ο κανόνας 79 του κανονισμού 2868/95 ορίζει τα εξής:

«Οι αιτήσεις για καταχώρηση κοινοτικού σήματος καθώς και κάθε άλλη αίτηση που προβλέπεται από τον κανονισμό και όλες οι άλλες κοινοποιήσεις που απευθύνονται στο [ΓΕΕΑ] υποβάλλονται με τον ακόλουθο τρόπο:

α) με υπογεγραμμένο πρωτότυπο του σχετικού εγγράφου που διαβιβάζεται στο [ΓΕΕΑ] ταχυδρομικά, παραδίδεται προσωπικά ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο·

β) με έγγραφο που διαβιβάζεται με τηλεομοιοτυπία σύμφωνα με τον κανόνα 80·

[…]

δ) διαβιβάζεται το περιεχόμενο της κοινοποίησης με ηλεκτρονικά μέσα σύμφωνα με τον κανόνα 82.»

32 Όπως ορθώς διευκρινίζει το ΓΕΕΑ, η υπό κρίση περίπτωση δεν εμπίπτει στον κανόνα 79, στοιχείο β′, του κανονισμού 2868/95, ο οποίος αφορά τις διαβιβάσεις μέσω τηλεομοιοτυπίας, ούτε στον κανόνα 79, στοιχείο δ′, του ίδιου κανονισμού, ο οποίος αφορά τις διαβιβάσεις με ηλεκτρονικά μέσα, δεδομένου ότι τα επίμαχα CD-ROM διαβιβάστηκαν ως συνημμένα ενός υπογεγραμμένου εγγράφου που εστάλη ταχυδρομικά. Πράγματι, ο κανόνας 79, στοιχείο α′, του κανονισμού 2868/95 είναι εκείνος που διέπει μια τέτοια περίπτωση, χωρίς, ωστόσο, να περιορίζει τα είδη των μέσων στα οποία είναι δυνατόν να αποθηκεύονται αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίζονται ως συνημμένα τέτοιων καταθέσεων.

33 Η ανάλυση αυτή δεν αναιρείται από τον κανόνα 79α του κανονισμού 2868/95, ο οποίος διευκρινίζει σε σχέση με τα συνημμένα στις γραπτές κοινοποιήσεις του κανόνα 79, στοιχείο α′, ότι, «[ε]άν ένα έγγραφο ή αποδεικτικό στοιχείο υποβάλλεται σύμφωνα με τον κανόνα 79, [στοιχείο] α′, από μέρος που συμμετέχει σε διαδικασία ενώπιον του [ΓΕΕΑ] εμπλέκοντας περισσότερα του ενός ενδιαφερόμενα μέρη που συμμετέχουν στη διαδικασία, το έγγραφο ή αποδεικτικό στοιχείο, καθώς και κάθε συνημμένο, υποβάλλεται σε τόσα αντίγραφα όσα αντιστοιχούν στον αριθμό των μερών που συμμετέχουν στη διαδικασία». Εν προκειμένω, ο προπαρατεθείς κανόνας 79α τηρήθηκε δεδομένου ότι υποβλήθηκαν δυο αντίγραφα των επίμαχων CD-ROM, κατόπιν αιτήματος του ΓΕΕΑ, εκ των οποίων ένα αντίγραφο διαβιβάστηκε στην προσφεύγουσα.

34 Πάντως, η υποβολή αποδεικτικών στοιχείων μέσω CD-ROM που περιέχει πλείονα ηλεκτρονικά αρχεία δεν αποκλείεται να καταστήσει ενδεχομένως δυσχερέστερη την ανάλυση των κατ’ αυτόν τον τρόπο προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων, σε σχέση με την έντυπη μορφή ή με ένα απλό αρχείο που περιέχει σαρωμένα έγγραφα τα οποία δύνανται να αναπαραχθούν εύκολα με εκτύπωση.

35 Στο πλαίσιο αυτό, απόκειται στους διαδίκους που προβαίνουν στην υποβολή αποδείξεων περί χρήσεως μέσω CD-ROM, να διασφαλίσουν ότι η αναγνωσιμότητά τους δεν θίγει την αποδεικτική τους ισχύ.

36 Εν προκειμένω, όμως, η προσφεύγουσα ουδόλως προέβαλε προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας η οποία να προκλήθηκε ενδεχομένως από τον τρόπο διαβιβάσεως των επίμαχων αποδεικτικών στοιχείων. Εξάλλου, όπως ορθώς έκρινε το τμήμα προσφυγών (βλ. σκέψη 20 ανωτέρω), η αποδεικτική ισχύς του περιεχομένου των CD-ROM δεν αμφισβητείται, δεδομένου ότι τα αποθηκευμένα μέσα στα ηλεκτρονικά αρχεία ψηφιοποιημένα έγγραφα που αυτά περιέχουν είναι αναγνωρίσιμα και αναγνώσιμα.

37 Όσον αφορά, τέλος, το επιχείρημα της προσφεύγουσας το οποίο αντλείται από την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 26ης Οκτωβρίου 2012 [υπόθεση R 1259/2011-4, Miquel Alimentcio Grup, SA κατά Aldo GmbH & Co. KG (GOURMET)], στο πλαίσιο της οποίας τα μέσω CD-ROM υποβληθέντα αποδεικτικά στοιχεία περί χρήσεως απορρίφθηκαν ως αντιβαίνοντα στις εφαρμοστέες διατάξεις διότι, κατ’ ουσίαν, επρόκειτο για τρόπο διαβιβάσεως μη προβλεπόμενο από αυτές, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν δεσμεύεται από την πρακτική του ΓΕΕΑ όσον αφορά τη λήψη αποφάσεων.

38 Επιπλέον, η νομολογία επιβεβαιώνει ότι, καίτοι, βάσει των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της χρηστής διοικήσεως, το ΓΕΕΑ οφείλει να λαμβάνει υπόψη τις αποφάσεις που έχουν ήδη ληφθεί και να εξετάζει με ιδιαίτερη προσοχή κατά πόσον θα πρέπει ή όχι να εκδώσει απόφαση με το ίδιο περιεχόμενο, εντούτοις, η εφαρμογή των αρχών αυτών πρέπει να συμβιβάζεται με την τήρηση της αρχής της νομιμότητας (βλ., κατ’ αναλογίαν, απόφαση της 10ης Μαρτίου 2011, Agencja Wydawnicza Technopol κατά ΓΕΕΑ, C-51/10 P, EU:C:2011:139, σκέψεις 73 έως 75).

39 Από την προηγηθείσα ανάλυση προκύπτει, όμως, ότι η προσέγγιση του τμήματος προσφυγών εν προκειμένω συνάδει προς το εφαρμοστέο δίκαιο με αποτέλεσμα να μην μπορεί η προσφεύγουσα να προβάλει λυσιτελώς μια αντίθετη απόφαση άλλου τμήματος προσφυγών.

40 Εκ των προεκτεθέντων προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

[παραλειπόμενα]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Menelaus BV φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα δικαστικά έξοδα του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) και των Vicente Garcia Mahiques και Felipe Garcia Mahiques.

Berardis Czúcz Popescu

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Νοεμβρίου 2015.

(υπογραφές)